

Sonety k 50. Velké Stezce

Chci vám zpívat

(moderní sonet nerýmovaný)

Chci vám zpívat,
Chci zpívat všem lidem,
Srdcem tak zeleným,
Že se podobá alejím lip a sadům.

Kam mysl chodí odpočívat
Po nevyspalém dni,
Sadům, že kterých v září
Nosí přeplněné koše.

Lesům hlubokým k uchození
Cestám vinoucím se k písečným břehům
jezer,
Vinicím, polím, čekankám.

Naše krev je rudá snad
Však srdce jsou zelená
Ve své nekonečnosti...

Optimistický Sonet II

Když stoupání ne a ne být konec
Zemdeně zastaví se i mladý borec.
V lahvi jabko, hruška švestička
Tak zvládá kopce naše osmička.

Někdo musí vzít i nitroglycerin
Aby zvládl kopce se srdcem svým
Pak rychle se mu vrátí fyzicka
A vyhýbá se mu i opička.

Tak řešíme to u nás dneska.
Ž problémy se musí lehce brát,
Na to není potřeba mít doktorát!

Ať žije každý další Stezka!
Ať nemusí se už nikdo bát,
Že nezvládne těch dalších padesát.

Sonet pro 50. Stezku

Už vláček zahoukal. Nebe kol je modré,
Krví nám koluje modřejší Portugal.
Nálada graduje v toku řeči bodré.
Konečná – Dolní Žleb, putujem pěšky dál.

Modrá s zázrakem v zelenou mění
- zelené bučiny uprostřed skal.
A želem zelný ten, kdo tu není,
neb ten, kdo tady je, je vždycky král!

Stezka má zelenou a tahle zvláště.
Po kraji chodíme bez přšipláště.
Ať však je jakkoliv, je vždycky hezky.

Těch krásných cest a míst, co člověk vidí!
A zeleň zážitků s tou partou lidí!
Přijedem příště zas. Ať žijí Stezky!

Sonet tuláka v zelném

Ranní kroky mě vzdalují
Od večerního reje,
Stezkou lesem, chrámem zeleným
Má duše k osvětlení spěje.

Slunce vysouší krůpěje potu,
Kráčíš v zajetí lesních múz.
Zapomeň na postel, únavu, slotu
Dojdeš než zazáří Velký vůz.

Cestou tě provází písnička tklivá,
Duše zjizvená se také zpívá,
těšíš se na lidi, kámoše z tras.

Jdem k hradu vzhůru zeleným lesem
S přáteli naší vlajku si nesem.
Nastává zase strukový kvas.

Sonety k 50. Velké Stezce

Růžové brýle

Někdo si nasadí růžové brýle
Mámení, jež pravdu vidět nám brání
Zelené brýle zrak před sluncem chrání
,Zelenou' zapíjíš zármutek chvíle.

Zelená barva je lesů, vod, strání
,Zelené rukávy' slušely víle
Firmy si dávají ,zelené' cíle
Bůvolí stáda na ,zelené pláni'.

Zelená barva je modrá a žlutá
Zelené barvy je podvodní říše,
Zelené oči se tmou plíží tiše.

Člověk svůj zrak k nebi obrací výše
Někdy prý pravda je přespříliš krutá
V prsou však zelená naděje dýše.

Sonet pro stou Stezku

Zpívám, vám zpívám – pěti barev kráse
Od rudé až po tu sněhu podobnou
Má touha být s Vámi, ta není náhodnou.
Dívám se, dívám, jak přibrali jste v pase.

Pajdám si pajdám, duše má touží po vaně,
A tělo se diví, proč vždy jednou do roka
Bez dechu v kopcích tu báglu dělám otroka.
Nestačím zajdám. Zmizely a v nich má
snídaně.

Klouby mi vržou do taktu k pochodu.
Jich mladé zádí pryč ode mne pádí,
S obzorem zmizí. Stejně jako mé mládí.

Biograf zážitků. Jazyk mám napuchlý
Půllitrů cinkání zaslechnu andělské.
Seschlý, však šťastný, umírám na Stezce.

Ta zelená dada

Zelená a jedem! Vzhůru do oblak!
Neviděl někdo značku?
MARIE a JANA pluvše na obláčku
Na kočičí skále zařval kočkodlak.

Brachbyblastby bující, je to TAK!
Na Šumštejně zkus si sehnat plačku
U TeBe emu v purpurovém sáičku
Máš se ,Zebu' ? Popásá se Yak.

Támhle je kůň mezi kráváma!
Lezená (zelená) velryba ladí jarní formu.
Čokoládobryskem plním jarní tornu.

Zelená a rum s šesti káváma.
Tumáš cibuli, ŠPEK už někde čárnu.
Noha nohu mine – proklínám tu tornu.

Zelená můra

Příčně pruhovaná duše zelenkavého jasu
Na rohu stolu cudně sedící
Spíš než v oči – do dálky hledívá
Zůstává odrazem pomíjivého času.

Představy, myšlenky, křivky a tvary
Lákají k výletu do zelených snů.
Prožíváš období absintu dnů
Vymetáš hospody, krčmy a bary.

Pak dojdeš do míst, kde příroda tě vítá,
Zelené listoví pelyněk má.
Zelenou barvou jsi zase už zpitá.

Lehneš si pod jedli, rosa tě zkropí
Dobrou noc vážka ti dá.
Proměny osudu duše ti tropí...

Sonety k 50. Velké Stezce

Zelená vpřed

Zelená – tož mládí vpřed!
Šestnáctka jde do přírody
Po zelené kolem vody
Pro šťastnější lepší svět.

Zelená je tráva les –
Užijem se světa svody,
Domů dojdem bez nehody,
Bez hlasu a bez peněz.

Rozverná šestnáctá trasa
Tančí, křepčí, zpívá jásá,
Modří žlutí, zelení

Bílí i ti červení
V lásce nám všem kyne spása
Stezka – to je velká krása!

Zrádná zelená

Zelená jen barva zrádná.
Někdy plná je jí sklenička,
po níž pak bolí hlavička,
ani noc nemusí být snadná.

Zelená je i tráva měkká,
V níž spočinout je krásné,
Lze zažít i milování šťastné
Však někdy klíště dá nám fleka.

Zelená je láhev od piva
Nebo oči kočičí,
Či větev plná jehličí.

Zelená je také oliva,
Však budoucnost TAKová,
Ta je přece růžová!

Zelená do věna

Jdeš stezkou lesem pod skalou i polem a širým světem
Ze stromů, kde ptáci klevetí, barva se rozlévá zelená.
Tíží tě batoh či myšlenka? A nevíš, zda dnes je to věkem
Nebo snad nadějí (jak před lety), že třesou se ti kolena?

Hlava zdá se těžší batohu do chvíle, kdy potkáš přátele
Srdce hned poskočí a mysl procitne, zapadnou starosti.
Zdá se, že zpívá a vlní se jásavě zelená: vykročíš vesele
Zvedá se vlna za vlnou a krajem se rozlévá oceán radosti.

Když s vlhým večerem zelená potemní a ztichnou ptáků klevety
Pak ve tmě - vzdor všem trampotám - přichází kouzelná chvílička
V hospůdce na návsi a mezi přáteli potěší zas ta známá písnička.

Zase kráčíš stezkou, život je před tebou, tak jako před léty...
Dnes - po těch letech - s vděkem přemítáš co dát jí do věna:
Ať Stezka nezvolní! Ať napříště vždy svítí jí jen barva zelená!